

I Horisonten.

Roman

af
Frederich Freidrich.

(Fortsat.)

„Ved De,“ sagde Alban videre, „at disse utilfredse, der mener at kunne løse vor Klode ind i en helt anden Bane, er nogle rigtig smaatkaarne Gøister alle sammen? De er utilfredse med alt, fordi deres egne smaa sviktede Ønster og Vestræbelser ikke er bleven opfyldt. De taler om andre, men tænker kun paa sig selv. Disse Mennesker beroliger og morder mig. Jeg har al Tid, naar jeg træder ind i „de utilfredses Klub“, en følelse af, at jeg nu lykkelig og vel er undgaaet Oceanets Storme og vildt benagede Bøder og nu i tryk Havn kan more mig med at se paa Stormen i et Glas Vand. Ha — husker De vor Filosof Brahman; al Tid saa Knusens de alvorlig, at Lid griber han enhver Ting, selv den mindste Latterlighed, an fra et filosofisk Standpunkt og anser sig selv for en stor Filosof. Al Tid taler han med en verdensrytende Pathos og bevæger sig ned i almindelige Jøer; han er ikke i Stand til at fatte en konkret Tanke og bliver gnaven paa alle Mennesker, der ikke anerkender ham som en af de største Filosofer. Husker De vor ufortrolige Saubert; han er det inkarnerede musikalske Prinsip; ud over Musik findes der for ham slet ingen Verden. Efter hans Mening burde vi alle til Hobe enten synge eller spille. Det er hans Mening, at Vands Skolemeister burde foreslange Eleverne den lille Tabel og foredrage den latinske Grammatik paa Violin. Jeg anser Saubert for at være et meget fortreffeligt Menneske, men stude jeg tilbringe tre Aftener alene sammen med ham, da vilde han enten gøre mig forrykt, eller ogsaa jeg vilde myrde ham. Jeg tror det sidste blev Tilfældet. — Her denne Vej.“

Ha: trak Bennen med sig ind i en Sidegade. De traadte ind i et efter det ydre at domme ikke meget indbydende Hus og kom gjenem en Dør, over hvilken Ordet „Reklavation“ temmelig tydelig var at læse, ind i et Rum, der var overfyldt af en koaleden Damp af Bl, baarlige Cigarer og de forskjellige Episevarer.

„Kom nu!“ tilraabte Alban sin unge Ledfager, der tovede lidt; thi det krævede umægtelig et vist Mod at vove sig ind i dette dunstfyldte Halmværk.

De gik igjennem det med Gæster befolkede Værelse og ind i et bagved liggende Værelse. En uigjennemtrængelig tyk Taage af Tobaksrøg og et lydeligt Velkommen modtog dem. Igjennem det hele Klang de med dyb Stemme udtalte Ord: „De kommer!“

Det var Filosofen Brahman, der greb Lejligheden til at fastslaa denne Kendsgjerning for paa denne at kunne bygge videre med Slutningsfølger. I det hele var der et Selskab paa seks Personer, der sad ved et langagtigt Bord. Nærmest Filosofen og den utilfredse Musiker sad en Skuespiller, der tre Gange daglig forbande sin Tidsalder, der ikke begreb hans nye og forartede Opfattelse af Kunsten; endvidere sad der en Rigsdagsmand, der aldrig havde sagt et eneste Ord i Rigsdagen, og som amussede sig at være den eneste, der havde forstaaet paa Politisk. Derefter kom en gammel Privatdocent, der havde alle Honorar-Profesor og kun talte om Nepotisme; saa kom der en Rejsberjent, der evig og al Tid satte et betænkeligt Ansigt op, og endelig en Boghandler, der overhovedet ikke sagde noget om helst, men ikke desmindre var den mest utilfredse af dem alle.

Alban hilste fløjtigt paa de tilstedeværende og satte sig paa den for ham aabenstaaende Plads ved Bordet. Derefter rykkede han en Stol hen ved Siden og tilvoktede Kurt at tage Plads der.

Uden Vag blev Forsædet indbrømt Alban, og han ledede ogsaa til daglig Brug her de mest rodfaste Debatter efter alle parlamentariske Regler, da det ellers ikke vilde have lykkedes nogen: at komme til Orde for Filosofens dybe Stemme.

Brahman var i det hele taget en original Fremtoning, lille med et bredt-gemytligt Ansigt. Med den alvorligste Mine holdt han det foran sig staaende Diglas fast med begge Hænder, og naar han drak nogen til, skete det med en saa værdig Alvor, som om han begik en uhyre filosofisk Daad.

Stemningen var allerede ved Albans Indtrædelse meget animeret. Skuespilleren bandede over de svage Hoveder, der ikke begreb hans Storhed, Rigsdagsmanden havde allerede tre Gange rejst sig med et: „Mine Herrer“ paabegyndt en montras politisk Tale, men var hver Gang bleven afbrudt. Saubert stillede som sadvanlig Forslag om for Klubstener at leje et Piano; Filosofen forlangte Ordet.

„Naar jeg saavel i Almindelighed som i dette særegne Tilfælde er imod Musik,“ sagde han med højtidelig Pathos, „naar jeg samvittighedsfuld anerkender ogsaa Musikens som Kunst og indrømmer dens Magt over Menneskene, saa maa jeg dog paa det bestemteste erklære mig imod, at der her i vor Kreds dyrkes Musik. Det er uærbødigt for vor Klub at lade spille Danse.“

„Oho!“ afbrød Saubert ham og lænede sig fortabt tilbage paa Stolen.

„Jeg siger, det er uærbødigt,“ gjentog Filosofen med Gestertryk og tilfældige Musikerens et tilintetgjørende Blik. „I disse tunge Tider, da Reaktionen Torden ruller hen over vore Hoveder, burde i det hele taget at Musik forbydes, thi den klænger som en Haan mod det Tryk, der hviler paa os alle. Det er vor Pligt at mande os selv op til en stor Daad, til en Daad, værdig vor Klub, og jeg stiller derfor det Forslag, at „de utilfredses Klub“ mander sig op.“

„Det ligger langt nærmere først at bekjæmpe Professorenes Nepotisme,“ faldt Privatdocenten ind.

„Mit Forslag er værdigere og langt mere vidtrækkende,“ raabte Filosofen.

Rigsdagsmanden havede sig i Sædet.

„Mine Herrer,“ begyndte han og stittede sig med begge

Hænder mod Bordet, medens han højede Dverktroppen frem. „Hvad angaar Hr. Dr. Brahman's Forslag, da tillade man mig at gaa noget nærmere ind paa de almindelige politiske Løse og fastsætte de Synspunkter, ud fra hvilke vi...“

Længere kom han ikke i sin Tale; thi i dette Øjeblik blev Døren aabnet, og en Politiløjtnant traadte ind.

Musikeren for fortrakket sammen, og Blodet forlod hans Kinder, Rejsberjenten kastede et Blik til sin Hæ og maalte Afstanden til Døren, Filosofen trak Brynene sammen og saa mørk ud; kun Alban forblev fuldkommen rolig.

Politibetjenten vendte sig mod ham.

„Jeg beder d'Her. blive siddende,“ sagde han, da han bemærkede, at Rejsberjenten var i Ræd med at rejse sig.

„De Herrer fører Raonet,“ De utilfredses Klub.“

„Ganske rigtig,“ gav Alban smilende til Svar.

„Hver fri Borger har Ret og jeg maa næsten sige Pligt til at være utilfreds,“ raabte Brahman.

Politibetjenten tog ikke noget Hensyn til denne Afbrudelse.

„Og Klubben er en sluttet Forening?“ vedblev han spørgende.

„Det er ikke nogen Forening, men kun et Selskab af Bennen, der en Gang om Ugen kommer sammen her for at drikke et Glas Bl i Hællingsskab,“ berigtigede Alban.

„De fører Forsædet i Foreningen?“

„Jeg har allerede bemærket, at det ikke er nogen Forening,“ modsvarede Alban. „De andre Herrer har ikke valgt mig til at føre Forsædet, men syntes kun at anerkende mit Hverv i saa Henseende, fordi jeg regelmæssig sidder paa denne Plads ved Bordet.“

„De fører Debatter her under de parlamentariske Regler?“

„Naturligvis, fordi vi har gjort den Erfaring, at vi ikke ret kan forstaa hverandre, naar vi alle taler paa en Gang.“

„Vi kan underholde os som vi vil,“ raabte Filosofen, hvem Politiløjtnantens Spørgsmaal ærgrede. „Jeg begriber over Hovedet ikke — det hører umiddelbart til Menneskerettighederne, der endog gaar foran Borgerpligterne — da først ere vi Mennesker og rangerer under en Statsform.“

Løjtnanten tav ogsaa til denne Afbrudelse.

„De debatterer ogsaa politiske Spørgsmaal?“ vendte han sig atter til Alban.

„Lilovise; det er jo en tyk Forret at drive Politik ved Ollet,“ gav den spurgte til Svar. „Jeg vil saagar tilføje: desværre; thi de færreste forstaa noget deraf.“

„Det slaar dog ikke til for mit Bedkommende,“ faldt Brahman ind, idet han slog sig for Brystet, „Den, der læser Platon, turde vel have en Mening om Politik.“

„Har De Lov?“ fortsatte Politiløjtnanten.

„Nej, men vi har visse Grundsætninger. En af disse lyder paa, at der ikke maa drifles mere end et halvt Glas,“ svarede Alban, og over hans alvorlige Ansigt drog et spottende Smil. „Dette er en Nødvendighedsparagraf, da et Medlem af vort Selskab ikke paa nogen Maade kan taale mere.“

„Bravo, Doktor! Jeg giver Dem en halv!“ raabte Filosofen.

„Jeg beder Dem, ikke afbryde mit Forsæt,“ faldt Løjtnanten ind.

„Jeg underholder mig med mine Bennen, hvad ingen kan forbyde mig.“

„Jeg forbyder Dem det!“ raabte Politiløjtnanten ærgrelig.

„I følge hvilken Lov?“ hængte Filosofen i. „Naar De tror at have Ret dertil, maa De dog kunne nævne mig de Berømmelser, De i saa Henseende støtter Dem til for i et Bærhus at indskrænke en fri Borger's Underholdning med hans Bennen.“

Politiløjtnanten fremtog sin Lommebog:

„Dgvis mig Deres Navn!“ befalede han.

„Det er jeg ikke forpligtet til.“

„Brahman, modsat Dem ikke,“ advarede Alban.

„Jeg støtter mig til den Ret, enhver Statsborger har, og vil vide, hvorfor jeg skal opgave mit Navn,“ modsvarede Filosofen.

Politimandens Taalmodighed syntes nu at være til Ende.

„Jeg arresterer Dem og opfordrer Dem til at følge mig til Politistationen.“

„Dgvis dog Deres Raon, Brahman,“ bad Alban not en Gang.

„Nej, jeg kan jo gøre den Spasjertur med til Stationen,“ lod Svaret fra Filosofen, der havde tilkalt Ollet ualmindelig flittigt og derfor besad et usædvanligt Mod. „Der vil jeg opgave mit Navn, men tillige lade Protokollen tilføje en Besværing over, at vi her er bleven overfalden af Politis og forstyrret i Nydelsen af vort Bl.“

„Jeg er parat,“ vedblev han og rejste sig, idet han tog sin Hæ og rullede sig til Gangen.

Politibetjenten noterede samtlige „de utilfredses“ Navne.

Alban kjendte ham og forsøgte at tale ham til rette for Brahman's Skyld.

„De har forstaaet Hr. Brahman's Spøg forter,“ sagde han.

„Han følger med mig,“ svarede Løjtnanten kort.

„Det vil jeg tilovise gøre,“ forskrede Filosofen. „Jeg taler Dem, Alban, for Deres gode Vilje, men jeg maa tilbagevise den; det kommer for mig an paa at saa konstateret, hvorvidt Borgerne allerede er bemyndelsesløse eller ej: Jeg er Borger og har opfyldt mine Pligter mod Staten lige saa godt som alle andre. Politiet er Statens Tjenere, jeg er et Medlem af Staten, og følgerig er Politiet min Tjener. Det er en logisk Slutning. Kom saa,“ vendte han sig til Politimanden, som om han havde at befale, og skred ud af Døren.

Det lille Selskab var meget bestyrtet over det forefaldne.

Rejsberjenten var forsvunden, Saubert forstred, at beg

aldrig vilde være slet, hvis man havde haft et Piano og lystig havde spillet derpaa.

Skuespilleren var sprungen op og deklamerede med ganske ny Betoning Hamlets Monolog: At være eller ikke være — men han kom ikke ret langt, for Rigsdagsmanden rejste sig og raabte ludt:

„Mine Herrer!“ for igjennem en politisk Tale at behandle det forefaldne.

Alban tog Kurt Arm og drog ham med sig ud af Værelset.

„Kom,“ sagde han, „Spøgen begynder at blive mig ubrugelig. Det har det forrykte Raon „De utilfredses Klub“ indbragt os; i og for sig var vi nemlig meget tilfredse alle sammen. Det samme Raon stammer naturligvis fra Filosofen, der i Aften har udtalt et betydeligt Mod, men lavet den ene Daarstab ovenpaa den anden, saa jeg er bange for, det vil bekomme ham meget ilde. Anklage for Djævelskab med en Verjent — en Uges Rængsel, saaledes vil den Spas ende. Det er brilliant, at Politiet bag det mest godmodige og uskyldige Kneiperier vejrer uhorste Begivenheder, hvem ved, maaske en Sammensværgelse. Som om vi otte Mennesker var i Stand til at bringe Staten i aller ringeste Fare. Og saa denne naive Opfattelse! Som om vi for at sætte et Højforrådri i Gang vilde samle os i et Bærhus. Dog, det er aldrig værd at spille et Ord mere paa denne forryktehed — gaa med mig; jeg har endnu et Forslag at gøre Dem.“

„Brahman har forovrigt i Prinsip Ret,“ bemærkede Kurt.

„Bedste Ven, i Prinsippet har vi alle Ret,“ indvandt Alban utaalmodig. „I Virkeligheden gives der slet ikke noget andet Prinsip end Magten. Den, der har Magten, har ogsaa Retten. Men lad det være godt, jeg er træt. Jeg vil endnu kun spørge Dem, om De har lyst til at blive Privatsekretær hos en fornem og rig Dame. De kan let forene denne Bestilling med Deres Stilling ved mit Blad; thi den omtalte Dame forlanger ikke en Skrivers Tjeneste af Dem, men en Raadgivers med Hensyn til de ny Fænomener paa Literaturens og Kunstens Omraade, maaske en Forelæser — men det kan De selv forhøre hos hende.“

„Hvem er den Dame?“

„En Musikerinde, Grevinde Ella v. Mellen. Hun er ung, smuk og meget rig. De har slet nok set og beundret hendes prægtige Trespand. Hun vil sandsynligvis give Dem en rigelig Løn. Jeg vil kun gjøre Dem opmærksom paa en Ting: Vogt Deres Hjerte. Dog, jeg antager, De er for fornuftig til at vælte efter den Frugt, der alligevel hænger for højt.“

„De kjender Grevinden?“ spurgte Kurt.

„Ja, hun er en vidunderlig Fremtoning: som sagt meget smuk, interesserer sig i høj Grad for Literatur og Kunst, fører Hus — i hendes Saloner kommer meget højstillede Personligheder og Mænd af de forstjelligste Auktuelser. De kan uden videre melde Dem hos hende og beraabe Dem paa mig. Skulde De i de nærmeste Dage blive kaldt for Politiet og blive affordret Forklaringer angaaende vor Klub, da sig, at det hele er en Spøg. Vi har antaget Navnet „De utilfredse,“ fordi vi alle er særdeles stikkelige og tilfredse Naturler. Politiet vil ganske vist ikke tro Dem, men det skader ikke. Nu Godnat.“

Alban højede hurtigt ind i en Sidegade, hvor han havde sin Bopæl.

Kurt gik langsomt hjem.

Aftenens Begivenheder gled ham forbi som en Drøm. I fortoventlig Stemning var han gaaet ud uden Haab om at kunne saa nogen anden Stilling som Lærer, og nu var lige med et en ny Virkekreds aabnet for ham. Privatsekretær hos en rig Dame og Medarbejder ved Albans ansete Blad — han tænkte ikke paa, at hans Indtægter nu var større og hans Stilling behageligere end før, han sølte kun, at en trykkende Tvang var taget fra ham, at han var fri og uden Vængtelse kunde følge sin levende Trang.

Hvor let forekom nu ikke Gæsteme: Over-Regjeringsraadens Uaaade; han smilte ad hans Brede og vidste, at han nu selv stod helt uden for Rækketvibe af hans Indværelse.

Et Billede steg op for ham af en rig, bevæget Fremtid med en lysende Himmel over sig. Han sølte Mod og Kraft i sig til at hæmpe og sejre. Og ind i disse Drømme vadede sig stille et frisk, vægt og mildt Vigeansigt. Han sølte, hvorledes Blodet stod op i hans Kinder, og hvorledes Hjertet slog i hurtige Slag, og han fremstjendte sin Gang, som om han var bange for den sidde Rattetime at skulde møde nogen, der kunde forraade, hvad der foregik inde i ham.

Langt om længe slog han ind i en Sidegade og lakkede Døren af efter sig i et lille Hus, hvor han boede hos Enken efter en Kaptein v. Elfeld.

Grevinden Ella v. Mellen boede i Nærheden af selve Residens i første Etage af en stor herkabelig Bygning. Foran Huset var en fri Plads, i hvis Midte var anbragt en pluskåret Engel, der Dag og Nat blæste en høj Vandstraale i Vejret. Fra begge Pladsens Sider løb en noget opadstigende bred Gang hen til Husets Portal, der var overhævet med et fremspringende Glasrag.

Det var Aften.

Vogn efter Vogn var kjørt op foran Portalen. De brede, mægelige, til første Stokværk Trapper var oplyst til Dagslys og paa begge Sider saa rigt besat med høje Planter, at det hele lignede en opstigende Vølgang.

Grevindens Salon var fyldt med det fineste Selskab. Officerer, Kunstnere, Lærde, Herrer med hvid Vest og Kjøle, hvis funkende Ordener tydelig nok forraadede deres høje Stilling, og Herrer af det højeste Aristokrati, der allerede ved deres stolte Holdning og Blik kundgjorde, til hvilken Stand de hørte.

Selskabet var fordelt over fem eller seks store Værelser. Grevinden selv befandt sig med Hiertallet af Damerne, omgivet af en lille fortrolig Kreds i det sidste Værelse, hvor der blev musiceret og fortroligt sludret, og hvorhen den summende Lyd fra de andre Værelser kun dæmpet trængte ind.

Grevinden holdt af, at hendes Gæster bragte med den størst mulige Frihed, da hun selv hørte kunde vilde være Selskabets Midtpunkt. Der dannede sig forskellige Værelser Grupper af nærmere be kendte. De ilede hid og did og bød Forfriskninger.

Et halvt aflukket Værelse var bestemt for dem, der vilde af at spille og ryge en Cigar. I et Værelse ved Siden var opstillet en rigt besat Buffet, og dette Værelse glæde sig ved det talrige Besøg. De fineste Værelser i Raadigheds, og Tjenerne sørgede for, at de stedse kom friske og skikkelige.

Dygnaa her havde rundt om Bordene dannet sig forskellige Grupper.

„Fruen — jeg mener Grevinden — har Smag,“ er superbt,“ mente Løjtnant Dehringen, der med sin Kamrat Løjtnant von Padde nedlod sig i et Hjørne og begyndte talte en Rideschejmer. „Man souperer dejligt her; kun Stude, at Selskabet er saa fordomt blandet.“

Han udtalte disse sidste Ord noget dæmpet med en pæ marbar Hovedbevægelse mod en ung Professor, der forbi i en ivrig Samtale med en Maler.

„Kammerat, har De nogen Anelse om, hvorledes Mennesker kommer her?“ vedblev han. „Grevinden endnu ikke at have nogen videre Kjenndskab til vort Selskab vil hun imidlertid ikke blive noget mere forsigtig med at Indbydelser, vil hendes Saloner snart staa tomme.“

„Jkke saa længe hun fører en saadan Vin,“ gav Kamrat von Padde leende til Svar.

„Hun maa besidde en enorm Formue,“ pludrede Dehringen videre. „Jeg begriber ikke, hvorfor disse Mænd faar den styrtende Mængde Venge.“

„Fra deres Gødser.“

„Hun maa da have uhyre Gødser.“

„Sandsynligvis,“ lo von Padde, idet han fulgte Glas.

„Mig er Grevinden en Gaade. Har hun virkelig gift? Saaet Menneske ved noget bestemt derom.“

„Ja, jeg spurgte hende selv.“

„Nej, hun ser heller ikke ud som en Enke.“

„Hvordan mon Enkerne da ser ud?“ faldt von Padde ind. „Hendes sikre Opræden og hendes Maade at tale, Herrer paa taler dog for, at hun har været gift. Jeg er hun lige saa fortryllet som hun er smuk.“

Løjtnant von Dehringen trak let paa Skuldrene: „Jeg finder hende slet ikke saa smuk,“ bemærkede han.

„Dehringen, endnu for otte Dage siden erklærede at hun var den skønneste Kvinde, De havde set. De er med den største Begejstring om hende,“ gjorde von Padde opmærksom paa.

Dehringen snøede halvt forlegen sit lille Overkast.

„Hun blandede i Forsikningen, men ogsaa kun i et Øjeblik,“ modsvarede han. „Jeg har aldrig talt bejægtet hende, dertil er hun mig dog for ligegyldig.“

Han talte ikke om, at han for saa Dage siden havde besøgt Grevinden et Besøg og var saa fast overtydet om sin Utaalmodighed, at han havde fyldt sit Løjtnantshjerte med mest sikre Forhaabninger. Disse Forhaabninger havde i tryk Overbevisning om, at han kun behøvede at udtale Haanden for at plukke den gyldne Frugt, meddelte Grevinden. Med sin Takt havde hun tilbagevist ham, men hendes artige og fine Ord havde han mærket en Tone som gjort afvisende, at al hans varme Haab lige med et fra ham Nu forekom den højt hængende Frugt ham paa en Gang sur.

„Hvad siger Deres Hjerte til Deres Ord?“ spurgte von Padde.

„Stemmer fuldstændig overens dermed,“ svarede Dehringen og tilføjede, medens han højede sig frem mod Kamrateren:

„Jeg anser Grevinden for at være en Kokette; hendes Tilbøjeligheder stifter overordentlig hurtig.“

„Jeg har over Hovedet aldrig mærket nogen Tilbøjelighed hos hende.“

Dehringen trak paa Skuldrene.

„Deres Blik maa da være mindre skarpt end mit. De troede ikke, det kunde være undgaaet Dem, at Doktor Arkt og Grev Warberg i særlig Grad hører til den Stab.“

„Venifer det noget om hendes Tilbøjelighed?“ hængte von Padde. „Arkt er en Løge og Warberg er en meget interessant Mand, med hvem hun saa gjerne synes at umbræbe sig.“

„Pah, en fattig Djævel er han,“ raabte Dehringen. „Han er meget indbildsk, forbi han er Greve, men det er ikke saa meget, at han blot kan lene nogenlunde stansende sig. Hans Hæder ejede ganske vist et lille Gøds, men det allerede for længe siden aldeles forgjælbet. Jeg ved det get nøje.“

„Det kan være, men i hvert Fald kjender De ham ikke meget nøje,“ mente von Padde. „Jeg ved, at han er en mindelig elskværdig og har set mere af Verden end vi.“

„Har i flere Aar opholdt sig i St. Petersborg ved Grevens bet.“

„Ja, hvad beviser det saa?“ raabte Dehringen. „Hvorfor er han ikke bleven der? Det hed jo, at han vil sig til den diplomatiske Karriere. Det synes dog ikke være noget Venis for hans Duellighed, at han saa hurtigt gav denne Løbedane.“

„Hvad har De dog mod Greven, Dehringen,“ hængte von Padde. „De har jo selv sagt, at han var en fattig Dyr og det ligger vel nærmest at antage, at dette er Grundet, at han har maattet opgive sin diplomatiske Løbedane. Særdes meget her i de fineste Kredse, og ja han havde hans sine Verdensbanelse og hele Opræden roft.“

„Jeg ikke,“ modsvarede Dehringen kort og lænede sig tilbage paa Stolen. „Han interesserer mig heller ikke — det allerringeste.“

Løjtnant von Padde tav. Kammeratens Ord, at Grevinden var en fattig Djævel, havde berørt ham ubehageligt, thi besad ikke selv nogen Formue og havde ofte i Umagning sine rige Kammerater sølt det smærteligt.